

Anna Burdová

ilustrace Zuzana Slánská

DOMINIK A ZÁZRAČNÝ KŮŇ

ORIGONA®

Copyright © Anna Burdová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-79-0

ID 014b-01

Milý Dominiku,

přejeme Ti krásné Vánoce a hodně dárečků.

*Tato knížka o Tobě je dáreček
od Ježíška u babičky Lenky a dědečka Jirky*

24.12.2026

Úvod

Hlavním hrdinou tohoto neobyčejného příběhu je **Dominic Kraus**. Je to chytrý, hodný a statečný kluk, má **hnědé** vlasy, **modré** oči a líbí se mu **zelená** barva. Narodil se **15. prosince 2021** a žije **s maminkou a babičkou v Opavě**, kde také celé dobrodružství začalo.

Dominik se najednou při hře venku dostal do země zázračných koní. Tam během jednoho dne prožil spoustu napětí, přátelství i radosti. Že se to všechno opravdu stalo, může potvrdit i **Dominikův** kamarád **Dušan**, který u toho byl.

Tak se v klidu posaďte a poslouchajte nebo čtěte, jak všechno nakonec dopadlo.

1. Jak Dominik našel zázračného koníka

Dominik a Dušan si hráli na hřišti. Bylo to krásné hřiště. Úplně nové. Klukům se na něm moc líbilo, protože tu bylo pískoviště s jemným pískem, ale hlavně dlouhá tánská skluzavka, velký kolotoč, houpačky a prolézačky. Dalo se tady užít tolik legrace!

Dominik sem rád a často chodil. Líbil se mu houpací kůň, který byl k zemi přichycený velkým pérem a dalo se na něm houpat do všech stran. Dominik měl moc rád všechny koně, a tak si oblíbil i tohoto. Někdy na něj nasedal jako žokej na dostihového koně a jindy jako statečný rytíř – podle toho, na co si zrovna s Dušanem hráli.

Dnes si hráli na indiány stopující bandity. Dominik coby náčelník Bystrá hlava právě seskočil ze svého mustanga a běžel za keř, aby odtamtud mohl pozorovat banditu Dušana. Jak si tak hledal vhodné místo k pozorování, najednou šlápl na něco tvrdého. Nejdřív si myslel, že je to kámen, ale když se podíval na zem, spatřil malého bílého koníčka.

„Kde ses tady vzal?“ pronesl Dominik k plastové figurce a shýbl se pro ni.

„A mám tě! Ruce vzhůru!“ ozvalo se najednou za ním, až se polekal. Dušan stál vedle něj s rukama před sebou a předstíral, že drží pušku.

„Už nehraju,“ řekl ale Dominik mrzutě. Pak Dušanovi ukázal koníka. „Podívej, co mám.“

„Jú, ten je hezkej!“ Dušan natáhl po koníkovi ruku.

„Je můj, já ho našel,“ ucukl Dominik.

„Já ti ho přece neberu, chci se jen podívat,“ zaškemral Dušan, a tak mu Dominik koníka půjčil.

„Kde se tu asi vzal?“ uvažoval Dušan, když si figurku prohlížel.

„Asi ho zahodilo nějaké děcko,“ pokrčil Dominik rameny. „Vidíš, jaký má smutný výraz?“ Vzal si od Dušana koníčka zpátky a rozhodl se, že si ho nechá a postará se o něj. „Udělám mu pěkné stání, budu ho krmit a hřebelcovat...“ představoval si.

„A jak se bude jmenovat?“ napadlo Dušana.

Dominik chvíli uvažoval. „Je bílý jako kůň knížete Horymíra... Tak to bude Šemík!“

Jen co se Dominik rozloučil s Dušanem, běžel domů, aby se postaral o Šemíka.

Nejdřív ho v koupelně pečlivě omyl v teplé vodě a pak ho osušil ručníkem. Nestačil se divit, jak koník prokoukl. Byl bílý jako sníh!

Potom **Dominik** ve svém pokoji seznámil koníka s ostatními hračkami, mezi nimiž bylo i několik dalších koní a koníčků, a nechal je, aby si spolu popovídali. Sám zatím přemýšlel, jak by Šemíkovi udělal pohodlné stání. Ve skřínce, ve které schovával různé poklady, našel papírovou krabičku.

„To bude parádní stáj!“ zajásal a hned vyzkoušel, jestli bude pro Šemíka dost prostorná.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se koníka, když ho postavil do jeho nové stáje. Zdálo se mu, jako by koník spokojeně pokýval hlavou. A už vůbec nevypadal tak smutně, jako když ho **Dominik** našel.

Ve vši té starosti o nového kamaráda odpoledne rychle uteklo. Najednou byl večer a **Dominik** musel jít spát. Dal Šemíkovi i ostatním hračkám dobrou noc a schoulil se pod peřinu. Usnul dřív, než by napočítal tři ovečky.

Nedlouho po tom, co usnul, se však stala zvláštní věc. Ze spaní ucítil na ruce dotek něčeho teplého a hebkého. Otevřel oči a lekl se. U jeho postele stál opravdový bílý kůň.

„Kde ses tady vzal?“ divil se Dominik.

„Vždyť sis mě přinesl domů. Já jsem přece Šemík!“ odpověděl kůň lidským hlasem.

Dominik nic nechápal. „Ale já jsem si přinesl hračku, a ty jsi opravdový kůň...“

„Můžu se proměnit,“ vysvětloval Šemík. „Jsem kouzelný koník, který se dokáže proměnit z hračky v živého koně. Ale to jen tehdy, když se o mě někdo hezky stará a je na mě hodný. A ty jsi dnes dokázal, že jsi hodný.“

Dominikovi z toho šla hlava kolem a chvíli si myslel, že se mu to všechno jen zdá. Pak ale natáhl ruku a pohladil koníka po šíji. Když ucítil teplo a hebkost jeho srsti, už nepochyboval, že je skutečný.

„No jo, ale kde ustájím živého koně? Takhle tady nemůžeš zůstat, to by byl hroznej průšvih...“ uvažoval.

„Neboj, umím se proměnit zase zpátky na figurku,“ řekl Šemík. „Teď jsem se proměnil, protože... No, jak to jenom říct... Mám hrozitánský hlad! Nebylo by tu něco k snědku?“

Dominik vyskočil z postele a odběhl do kuchyně. Vrátil se s jablkem a několika kusy mrkve. „Moc toho není, ale snad si pochutnáš.“

Šemík slupnul jablko i mrkev jako malinu a zdálo se, že by si ještě něco dal. Dominik mu slíbil, že ho příští

den vezme ven, aby se mohl napást trávy. A tak se koník proměnil zpět v plastovou figurku.

Dominik koníka uložil do krabičky a sám se zavrtil do postele. Nemohl se dočkat, až nazítří s Šemíkem vyrazí ven. A co teprve, až **Dušanovi** ukáže, že má živého koně! **Dominik** byl tak rozrušený, že ani usnout nemohl.

2. Dobrodružství začíná

Druhý den hned po obědě si Dominik oblékl dlouhé kalhoty a své oblíbené zelené tričko a pospíchal ven. Plastového Šemíka strčil do kapsy a utíkal ke hřišti, kde měli sraz s Dušanem. Kamarád už stál u vrátek dětského hřiště.

„Tak na co si budeme hrát dneska?“ ptal se Dominika.

Ten ho ale chytil za ruku a táhl ho za sebou. „Pojď, musím ti něco ukázat.“

Dušan vyzvídal, kam to jdou, ale Dominik se jen záhadně usmíval.

Za chvíli doběhli na louku. „Tady se Šemíkovi bude líbit,“ pochvaloval si Dominik a sáhl do kapsy pro koníka. Postavil ho do trávy a čekal, co se bude dít dál.

Dušan se střídavě díval na Dominika a na koníka a tvářil se nechápavě. „Chceš tady pást tu hračku? To teda bude pěkná otrava. Kdybych to věděl, tak...“

Dušan už nedopověděl. Zničehonic tu stál opravdový bílý kůň! Potřásl hlavou a sklonil se, aby si ukousl čerstvé travičky. „To je dobrota! Já už měl takový hlad...“ pochvaloval si.

Dušan se na mluvícího koně díval s otevřenou pusou.

„Ještě si myslíš, že to bude nuda?“ smál se Dominik.

Šemík se pásal a Dominik zatím Dušanovi vyprávěl, jak se koník v noci poprvé proměnil. Pak kluky napadlo, že by se na koni mohli projet. Dušan měl nejprve trochu strach, ale když viděl, jak se mu Dominik nebojácně vyhoul na hřbet, odhodlal se také.

Šemík šel nejprve pomalu, a když viděl, že se jízda chlapcům líbí, přidal do kroku. Za chvíli už klusal po břehu řeky, po polích a loukách a nakonec přešel do cvalu, takže už doslova letěli. Když běželi přes kopce, Dominikovi a Dušanovi se zdálo, že se Šemík snad ani kopyty nedotýká země, ale že letí. Bylo to krásné! Vítr jim čechral vlasy a krajina kolem nich se měnila jako na stránkách obrázkové knížky. Tak se dostali do míst, kde už to ani Dominik ani Dušan neznali.

„Kam jsi nás to zanesl, Šemíku? Neztratili jsme se?“ ptal se s mírnou obavou Dominik. Už byli na cestě docela dlouho a kamarádi se obávali, jestli vůbec najdou cestu domů.

„Neboj se,“ uklidňoval ale kůň Dominika. „Vím dobře, kam jdu, a taky vás zase donesu bezpečně zpátky.“

„A kam jedeme?“ zívá Dušan, který už byl trochu unavený.

„Do Irísie – země zázračných koní,“ odpověděl Šemík záhadně.

U kluků to vzbudilo velkou zvědavost. „Kde ta země je? Kolik je tam zázračných koní? A kdy už tam budeme?“ vyptávali se Šemíka.

Koník pohodil hlavou směrem k obzoru, který se krásně vybarvil od zapadajícího slunce. „Tam, za tou červenávkovou branou, je Irísie.“

„To je ještě dálka...“ povzdechl si Dušan a položil Dominikovi, který na Šemíkově hřbetě seděl před ním, hlavu na rameno.

„Budeme tam, než byste napočítali do deseti!“ řekl Šemík a rozeběhl se. Než se nadáli, byli u brány. Když jí projížděli, obklopovala je mlhovina z oranžových, růžových a fialových obláčků. Byla to nádhera a Dominik s Dušanem byli doslova očarováni. A to ještě netušili, co je čeká za branou!

Krajina, která se před Dominikem a Dušanem objevila, byla jako z pohádky. Jeli po cestě z bílých oblázků, lemované alejí obrovských stromů. V korunách zpívali ptáci a šuměl lehký větřík. Z každé strany cesty byly ohra-
dy pro koně, tak obrovské, že nebylo vidět jejich konce.

*Ernin tatínek přistoupil k Šemíkovi, chytil ho za ohlávku a odhrnul mu z čela hustou bílou hřívu. Až teď **Dominik s Dušanem** viděli, že má na čele maličkou stříbrnou hvězdu.*

„Zázračný kůň se narodí jen vzácně. Je to ten, který přijde na svět za nejjasnější úplňkové noci.“

4. U královny

Erna s Natíkem dovedli kluky do zámku, kde se jich v přijímacích komnatách ujali královnini sloužící. Posadili je do měkkých křesílek, nabídli jim dobré pití a něco malého k zakousnutí a stále opakovali, že je královna co nevidět přijme v korunním sále. Při všech těch řečech se **Dominikovi** a **Dušanovi** klaněli, jako kdyby byli rytíři. Kluci z toho byli u vytržení.

Dominikovi se zdálo, že trvalo věčnost, než vešel královský komoří, otevřel zdobené dveře do korunního sálu a s mírnou úklonou jim pokynul, aby ráčili vejít. **Dominik**, následován **Dušanem**, vstoupil do velkého sálu s mramorovou podlahou, ozdobným sloupovým a se spoustou nádherných obrazů. Na protější straně sálu bylo vyvýšené místo, na kterém stál pozlacený trůn a na něm seděla královna. Byla to krásná mladá žena se zlatou korunou na hlavě. **Dominik** se obával přísné dámy – tak si královnu představoval. Ale tahle se na něj vlídně usmívala.

„Jen pojď blíž a neboj se,“ vyzvala **Dominika**, když ho viděla rozpačitě přešlapovat uprostřed sálu.

Dominik popošel a zůstal stát pod třemi schody stoupajícími k trůnu. Tiše pípl „dobrý den“ a pak mu teprve došlo, že takhle se asi královny nezdraví. Měl

možná říct něco jako: „Přijměte můj srdečný pozdrav, Vaše Veličenstvo.“ Aspoň tak nějak se to říkalo ve filmech a pohádkách.

Královna se ale nezlobila a stále se usmívala. Vstala z trůnu a sešla k Dominikovi. „Jsem ráda, že jsi tady. Určitě už jsi slyšel, proč na tebe čekám.“

Dominik přikývl.

Královna ho vzala za obě ruce a prohlížela si ho, jako by se po letech shledala se svým známým a divila se, jak se změnil. „Má kouzelnice Magissa mi předpověděla, že jeden z mých zázračných koní přiveze v předvečer narození dalšího zázračného hříbete ze světa lidí chlapce, který mi pomůže. A tak se taky stalo,“ usmívala se královna. Pak se otočila k Dušanovi, který stál stranou a trochu Dominikovi záviděl, že se mu dostává tolik pozornosti. „I o tobě Magissa mluvila,“ řekla královna. „Budeš mít v našem snažení důležitou roli.“

Dušan se začervenal a měl radost, že tu není jen jako Dominikův doprovod.

Dominik se vzchopil a položil královně první otázku, která mu od chvíle, kdy se o své úloze dozvěděl od Erniny maminky, vířila v hlavě. „Vaše Veličenstvo, slyšel jsem už o kouzelnici Magisse. Zajímalo by mě, jak to, že

kouzelnice, která dokázala předpovědět náš příjezd, neumí zjistit, proč a kam se zázrační koně ztrácejí?”

„Jsi bystrý hoch,” přikývla královna uznale. „Magissa se o to snažila. Ale její vidění je v této věci nejasné. Snad mohou za zmizení koní kouzla ještě silnější, než jakými sama vládne.”

„Jestli jsou v tom kouzla, tak jak je mám překonat já, když nejsem čaroděj?” zoufal si **Dominik**.

Vtom se za jeho zády ozval ženský hlas. „Na boj s tím, co nebo kdo krade královniny koně, nebudeš potřebovat kouzla, nýbrž vlastní důvtip, odvalu a šikovnost.”

Dominik se za tím hlasem otočil. Spatřil ženu v dlouhých rudých šatech s kápí na hlavě. Měla hezký obličej, i když z pohledu jejích očí něco mrazilo.

„To je Magissa, kouzelnice a moje rádkyně,” představila královna **Dominikovi** ženu.

Kouzelnice přistoupila k **Dominikovi** a zadívala se na něj. „Cítím z tebe nejistotu. Ty si nevěříš! Proč?”

Dominik bezradně rozhodil rukama. „Protože nevím, co mám dělat, kde začít, co na mě čeká. Jak si můžu vědět rady já, když si neumíte poradit vy?”

Magissa přísně zvedla ukazováček. „Lidé, kteří podceňují své schopnosti, nikdy nic nedokážou. Nám věštba ale jasně ukázala, že ty jsi ten vyvolený, že ty zvítězíš.

Hod' tedy za hlavu všechny své obavy a vydej se vstříc naplnění předpovědi.“

Dominik se zhluboka nadechl a zavřel oči. Řekl si, že jestli je mu skutečně určeno zvítězit nad tím, kdo krade královně zázračné koně, nemá se čeho bát.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Jdu do toho.“ Pak se otočil k **Dušanovi**, protože si uvědomil, že i on má do té záležitosti co mluvit, když ho doprovází. „Pomůžeš mi?“

Dušan jako správný kamarád bez zaváhání přisvědčil.

Magissa pak sáhla do záhybu černého pláště. „Vezmi si tohle.“ Podala **Dominikovi** amulet ve tvaru hvězdy s **modrým** kamenem uprostřed. „Ten kámen uprostřed je **safír** – patří k tvému znamení **Střelce**. Dodá ti sílu a odvahu a díky němu s tebou budu ve spojení. Budu vědět, kde jsi, a pokud to bude v mých silách, pomůžu ti skrze něj.“

Dominik amulet s díky přijal. Pak se obrátil ke královně, aby jí položil pár otázek.

„Vaše Výsosti, povězte mi, odkud zázrační koně mizí?“

„Někdy zmizí z ohrady, ale ani ve stájích, kam jsme se je snažili ukrýt, nebyli v bezpečí. Všude je hlídali lidé, ale každý, kdo je hlídal, zmizel s nimi. Nikdo se proto nyní neodvážá je hlídat,“ povzdechla si královna.

„Jak často se koně ztrácejí?“

„To je různé. Někdy zmizí každý den jeden, jindy v jednom dni dva, pak třeba pár dní nezmizí žádný.“

Dominik doufal, že se od královny dozví něco, co by mu pomohlo vymyslet, kde a jak začít. Ale celá záležitost byla zřejmě ještě složitější, než si dokázal představit.

„Budeme tedy s Dušanem hlídat stádo zázračných koní a uvidíme,“ rozhodl se nakonec.

„Zázrační koně jsou dnem i nocí na pastvině,“ upozornila královna. „Museli byste být venku i v noci.“

Dominik se po královniných slovech tázavě podíval na kamaráda.

„Náhodou, taková noc pod širákem může být docela dobrodružo,“ usmál se Dušan.

„Jste stateční chlapci a já plně věřím ve váš úspěch,“ pochválila je královna.